

og her, og hvori er indblandet en Smule Frederiksborgsk Blod. Saavidt jeg veed, har den ærede Minister de bedste Dyr, som findes i hele Danmark, og jeg har ikke selv paa Stamstutteriet seet noget saa godt Dyr, som i den ærede Ministers Stald. Naar det saaledes er vist, at der findes gode Dyr, som nok kunne opretholde vor Hesteavl paa det Stadium, hvorpaa vi mene, det var ønskeligt, at den skulde blive, troer jeg ikke, det er nødvendigt længere at opretholde Stamstutteriet. Her til kommer endnu, at denne Lov vil binde os paa 10 Aar. Det er ganske vist, at, naar Noget skal udvisses, maa der være en Tid, hvori det kan see; thi det kan ikke komme paa eengang, men det forekommer mig, at, efter den Stemning, der her i det Hele taget viser sig for Stutteriet, vil det ikke være rigtigt, at vi binde os for saa lang Tid. Dette gjøre vi vel heller ikke i Virkeligheden, forsaavidt vi kunne vedtage en Lov, der hæver denne, men, naar vi det ene Aar vedtage en Lov, pleie vi ikke at hæve den i det andet. Den ærede Minister har ved sit Forslag foreslået et Slags Besparelse i den tilvante Sum, men den er kun meget lille; saavidt jeg kan regne ud, er den ikke over 3 til 4,000 Rd. aarlig. Jeg maa altsaa erklære, at jeg ikke er nogen Ven af Stutteriet, og at jeg helst ønsker det nedlagt; men jeg skal dog ikke paa nærværende Stadium stemme imod Lovudkastet, idet jeg ønsker at see, hvad den ærede Minister muligt ved 2den Behandling vil fremkomme med, før jeg stemmer imod Loven.

R. Pedersen: Det gaaer tildeels med Stamstutteriet paa Frederiksborg som med Theatret; thi der har steds været Spørgsmaal om Bevilling til begge disse Anstalter, om der end ikke har været Forslag til at nedlægge den sidstnævnte. Vi ere foreløbig komne til at affinde os med Theatret ved en vis Sum aarlig, hvormed Sagen staaer hen, og nu foreligger der os et lignende Forslag med Hensyn til Stamstutteriet. Spørgsmaalet er ikke her,

om vi skulle nedlægge eller ikke nedlægge Stutteriet, men det gaaer ud paa, om man vil have det paa den Maaade, som dette Udkast antyder, eller om man vil beholde det saaledes, som man har det for Dieblisset efter Loven af 23de Januar 1862. Naar Sagen stiller sig saaledes, har man kun at overveie, for hvilken af disse to Ting man vil bestemme sig; et Tredie, nemlig Nedlæggelsen, troer jeg ikke ligger imellem, efter hvad der tidligere er passeret i denne Sag, og saaledes som den høitærede Indenrigsministers Stilling er til den; thi jeg antager dog ikke, at Nedlæggelsen af Stamstutteriet skulde være os saa vigtig, at vi vilde stille dette Spørgsmaal saa overordentlig strengt frem, og i alt Fald har der ikke hitret sig saa lidt Betænkelighed, naar det har været for i denne Sal. Saaledes som vort Stamstutteri hidtil har været stillet, har man vel ikke kunnet vente, og kan man vel neppe vente noget Udbytte deraf; men ligesom det i enhver anden Henseende gjælder om at være consequent og taalmodig, saaledes gjælder dette med forøget Styrke, hvor der er Spørgsmaal om Stamstutteriet. Virkningen af Indførelsen af noget Nyt kan ikke komme tilsyne paa en kort Tid; der maa ikke alene Penge til, men ogsaa Tid og Taalmodighed for at see, hvad det Nye bringer os; det kunne vi ikke opnaae at see hverken paa 5 eller 10 Aar, ja, man maa efter min Mening endog med Hensyn til Heste gaae gennem flere Generationer. Den Bestyrelse, hvorunder Stamstutteriet hidtil har staaet, har, som man veed, desværre været saa veylende og har stiftet saa ofte Systemer, at vi, naar vi betragte denne Sag ret alvorligt, ikke kunne forundre os over, at Stamstutteriet staaer, som det i dette Dieblis staaer. Intet er saa ødelæggende for en Institution af denne Natur som en idelig skiftende Bestyrelse, selv affect fra Mændenes store Dygtighed, og kan man ikke komme til at nedlægge Stamstutteriet, hvorom der efter min Mening ikke for Dieblisset kan være Spørgsmaal (Stemmer: Jo, Jo!) — det er muligt, jeg vilde ønske, at